Próbki, zmienne losowe i ich rozkłady w R

Agnieszka Goroncy

Próbki losowe

W środowisku R istnieje możliwość **generowania próbek losowych** różnego rodzaju. Mogą to być

- próbki losowe wygenerowane na podstawie wektora zawierającego dane jakościowe bądź liczbowe, bez lub z powtórzeniami,
- próbki losowe pochodzące z konkretnego rozkładu prawdopodobieństwa.

Funkcja sample()

Do wylosowania próbki na podstawie zadanego wektora danych służy funkcja sample(). Argumenty są następujące:

- pierwszym jest albo wektor źródłowy, z którego będziemy wybierać, albo liczba całkowita, określająca rozmiar próby źródłowej,
- rozmiar próby, którą chcemy uzyskać,
- replace określa, czy pobieramy z powtórzeniami (=TRUE),
 czy bez (=FALSE, domyślnie),
- prob opcjonalny wektor prawdopodobieństw wyboru poszczególnych elementów z wektora źródłowego.

Funkcja sample() - przykłady

Przykłady zastosowania:

```
> #wylosowanie 10 dużych liter alfabetu,
> # możliwe powtórzenia
> sample(LETTERS[1:26], 10, replace=TRUE)

> # wylosowanie 5 różnych małych liter alfabetu
> sample(letters[1:26], 5)

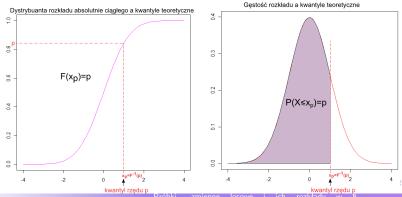
> # wylosowanie 20 liczb z przedziału [1,1000],
> # możliwe powtórzenia
> sample(1000, 20, replace=TRUE)
```

Kwantyle teoretyczne

Kwantylem rzedu p, gdzie $0 \le p \le 1$, rozkładu zmiennej losowej X nazywamy wartość x_p , dla której spełnione są nierowności

$$P(X \leqslant x_p) \geqslant p$$
 i $P(X \geqslant x_p) \geqslant 1 - p$.

W przypadku rozkładów absolutnie ciągłych ta definicja się upraszcza:

7mienne losowe

W R dostępny jest pakiet funkcji statystycznych (stats), które umożliwiają pracę ze zmiennymi losowymi pochodzącymi z różnych rozkładów. Najczęściej przydatne są funkcje, których nazwa składa się z przedrostka:

- r (random generation) pozwala wygenerować próbke losowa pochodzaca z danego rozkładu.
- d (density) pozwala wyznaczyć wartość gęstości w punkcie dla danego rozkładu.
- p (probability distribution) pozwala wyznaczyć wartość dystrybuanty w punkcie dla danego rozkładu,
- g (quantile) pozwala wyznaczyć wartość funkcji kwantylowej w punkcie dla danego rozkładu.

oraz nazwy rozkładu prawdopodobieństwa, np.:

- norm rozkład normalny,
- unif rozkład jednostajny,
- exp rozkład wykładniczy,
- gamma rozkład gamma.
- beta rozkład beta.
- chisq rozkład Chi-kwadrat,
- t rozkład t-Studenta, itp.

Przykładowo, funkcja pt () pozwala wyznaczyć wartość dystrybuanty rozkładu t-Studenta w dowolnym punkcie, funkcja rexp() pozwala wygenerować liczby losowe pochodzące z rozkładu wykładniczego. 4 D > 4 B > 4 B > 4 B > 9 Q P

Przykłady

- Wygenerowanie 20 liczb losowych z rozkładu wykładniczego z parametrem 2:
 - > rexp(20, rate=2)
- Wygenerowanie 30 liczb losowych z rozkładu standardowego normalnego:
 - > rnorm(30, mean=0, sd=1)
 - > # jeśli nie podamy parametrów rozkładu, R domyślnie
 - > # ustawi parametry standardowe, czyli mean=0, sd=1:
 - > rnorm(30)
- Wartości dystrybuanty i gęstości dla rozkładu normalnego ze średnią 2 i odchyleniem standardowym 0.5, obliczone w punkcie 1:
 - > pnorm(1, mean=2, sd=0.5)
 - > dnorm(1, mean=2, sd=0.5)
- Mediana (kwantyl rzędu ½) rozkładu standardowego normalnego i rozkładu normalnego ze średnią 2 i odchyleniem standardowym 0.5:
 - > qnorm(1/2)
 - > qnorm(1/2, mean=2, sd=1/2)

Wykresy dot. rozkładów prawdopodobieństwa

Klikając w link *R Tutorial - Rozkłady zmiennych losowych* można znaleźć różne przykłady dot. rozkładów zmiennych losowych.

Natomiast wiedzę na temat generowania liczb losowych i próbek z różnych rozkładów można uzupełnić klikjąc w link *Dane losowe*.

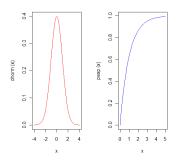
W R można generować wykresy m.in. dystrybuant i gęstości znanych rozkładów. Służy do tego np. funkcja plot().

Pierwszym argumentem jest funkcja, której wykres chcemy uzyskać, np. punif, dexp itp. Kolejnymi są liczby określające dziedzinę funkcji.

Wykresy - przykłady

Przykłady:

- > plot(dnorm,-4,4, col="red") #gęstość rozkładu normalnego
- > plot(pexp,0,5, col="blue") #dystrybuanta rozkładu
- > #wykładniczego

UWAGA: Sprawdź w R działanie funkcji curve() i wygeneruj za jej pomocą analogiczne wykresy.

Rozkłady empiryczne

O dystrybuancie empirycznej patrz plik "Dystrybuanta empiryczna".

Przydatne funkcje powiązane z dystrybuantą empiryczną:

- ecdf(x) pozwala wyznaczyć dystrybuantę empiryczną dla wektora obserwacji x,
- plot.ecdf() pozwala narysować dystrybuantę empiryczną

Przykład:

- > x=rnorm(10) # próba losowa
- > # z rozkładu standardowego normalnego
- > F_n<-ecdf(x) #funkcja F_n dystrybuanta empiryczna
- > F_n(0) #wartość dystrybuanty empirycznej w zerze
- > F_n(x) #zwraca percentyle dla próby, czyli
- > # wektor wartości dystrybuanty empirycznej
- > # odpowiadających współrzędnym wektora x

Dystrybuanta empiryczna

Kolejną przydatną funkcją jest <code>knots()</code>, która pozwala wyznaczyć wektor punktów skoku dystrybuanty empirycznej. Jeżeli w próbce nie ma powtórzeń, wówczas rozmiar wektora jest równy rozmiarowi próbki, a punkty skoków pokrywają się z uporządkowanymi rosnąco współrzędnymi wektora \boldsymbol{x} .

 $> \mathtt{knots}(F_n)$

Sprawdźmy, jak zachowa się funkcja podsumowująca podstawowe statystyki wywołana dla dystrybuanty empirycznej:

 $> summary(F_n)$

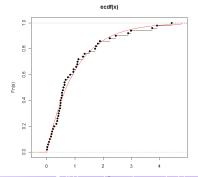
Dystrybuanta empiryczna - wykres

Narysujmy wykres dystrybuanty empirycznej dla próby losowej pochodzącej z rozkładu wykładniczego:

- > y=rexp(50)
- > plot.ecdf(y)

Czerwoną linią dodano dla porównania dystrybuantę rozkładu wykładniczego (nie zamykając okno z poprzednim wykresem):

> curve(pexp(x), add=TRUE, col="red")

Wykres typu kwantyl-kwantyl

Wykresy typu kwantyl-kwantyl to bardzo użyteczne wykresy, które **pozwalają porównać rozkład próbki** z rozkładem teoretycznym bądź z rozkładem innej próbki.

Funkcja **qqnorm()** pozwala wygenerować wykres porównujący kwantyle empiryczne próby z kwantylami rozkładu normalnego. Ponadto, aby narysować na nim linię prostą, która przechodzi przez górny i dolny kwartyl, należy wywołać funkcję **qqline()**.

UWAGA: Ułożenie punktów wzdłuż prostej sugeruje normalność rozkładu próbki.

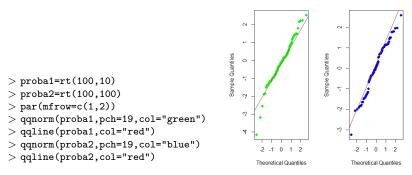
Funkcja **qqplot()** pozwala wygenerować wykres umożliwiający porównanie kwantyli empirycznych dwóch prób.

Wykres kwantyl-kwantyl: przykład 1

Przykład 1: Porównamy kwantyle empiryczne stuelementowych próbek pochodzących z rozkładu t-Studenta z 10 i 100 stopniami swobody odpowiednio, z kwantylami rozkładu normalnego.

Normal Q-Q Plot

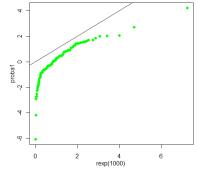

Jak widać na wykresie, im więcej stopni swobody, tym bardziej rozkład t-Studenta dopasowuje się do rozkładu normalnego.

Normal Q-Q Plot

Wykres kwantyl-kwantyl: przykład 2

Przykład 2: Porównamy kwantyle empiryczne wygenerowanej poprzednio próbki z kwantylami standardowego rozkładu wykładniczego.

- > qqplot(rexp(1000),proba1,
 + col="green")
- > #rysujemy prostą y=x:
- > #rysujemy prostą y-x. > abline(0.1)

Położenie całego wykresu pod prostą sugeruje, że kwantyle rozkładu wykładniczego są bardziej zagęszczone w stosunku do kwantyli próbki. Wykres zupełnie nie pasuje do prostej \implies rozkład próbki nie jest wykładniczy.

Podobnie podstępujemy, gdy chcemy porównać rozkłady dwóch próbek:

- > qqplot(proba1,proba2)
- > abline(0,1)

Literatura

- Przemysław Biecek, **Przewodnik po pakiecie** R, Oficyna Wydawnicza GiS, Wrocław, 2011
- Lukasz Komsta, Wprowadzenie do środowiska R
- Joseph Adler, R in a Nutshell, O'Reilly Media, 2009